

2016 m. vasario 9 d., antradienis, 3.15 ryto

Plikos jos pėdos lipo prie išalusios žemės, ir vis dėlto ji bėgo. Manė, kad šaukia, tačiau iš gerklės neprasiveržė jokio garso. Alkūne atsitrenkė į granitą, bet pergalėta baimės skausmo veik nepajuto.

Išdrįso žvilgtelėti per petį — už nugaros buvo taip pat tamsu kaip ir priešakyje. Netyčia nukrypusi nuo tako, pasiklydo tarp kalkakmenio ir granito. Šalti akmenys raižė padus, ir ji pabandė užlipti ant bortelio, kurį neabejojo ten esant, tačiau susimušė kojos pirštą ir stačia galva krito į naują daubą.

Turėdama vienintelį tikslą pabėgti, vargais negalais atsiklaupė ant kraujuojančių kelių ir įsiklausė. Tyla. Negirdėti, kad lūžtų medžių šakelės ar kas šiurentų lapus. Gal jis paliko ją ramybėje? Nebesiveja? Nustojusi bėgti, ėmė smarkiai tirtėti nuo nakties šalčio. Apmetė žvilgsniu artimiausią horizontą ir papėdėje sau iš dešinės pastebėjo šviesą. Bungalų anklavas. Ji tiksliai žinojo, kur yra. Tolumoje mirgėjo gintariniai gatvių žibintų atšvaitai. Išsigelbėjimas.

Skubiai apsižvalgė. Nebuvo kada mindžikuoti. Ruošdamasi paskutinįkart bėgte pasileisti ten, kur saugu, mintyse suskaičiavo iki trijų.

— Dabar arba niekada, — sukuždėjo ir nepaisydama, kad yra nuoga, pakilo, pasirengusi bėgti kaip pantera.

Tą akimirką išvydo nakties gėloje jam iš burnos kylantį garą. Pajuto, kaip suima už gerklės, traiško trachėją ir ima vilkti, prispausdamas jos kūną prie savo striukės. Jos šnerves užplūdo audinių minkštiklio aromatas ir rūgštus pykčio tvaikas.

Pasinaudodama paskutiniu adrenalino pliūpsniu, stipriai smogė alkūne jam į saulės rezginį. Iš jo burnos išsiveržė oro gūsis, rankos atsileido — ji išsivadavo.

Surikusi nubėgo. Skaudžiai atsitrenkdama į granitą, peršokdama per sušalusius antkapius ir žemus bortelius, nesiliaudama šaukti, nusirito šlaitu žemyn šviesos link. Tuojau, tuojau. Išgirdo artėjančius auliniais batais apautų kojų žingsnius.

Ne, prašau, Dieve, ne! Žinojo, kad turi pasitraukti iš šio kelio. Metėsi kairėn ir bėgdama zigzagais nusigavo kone iki sienos, bet stauga po kojomis pradingo žemė. Ji prasmego į dviejų metrų gylio duobę; kartu nugarmėjo akmenys ir molio grumstai.

Koją nudiegė nepakeliamas skausmas, iš burnos išsiveržė siaubingas riksmas. Ji suprato: išgirdo ne lūžtančią medžio šaką, bet nuo smūgio sutrupantį kairės kojos kaulą. Stipriai įsikąsdama į krumplius, stengėsi nutilti. Juk čia jis, žinoma, jos neras?

Tačiau pažvelgusi aukštyn į žvaigždėtą nakties dangų, pranašaujantį, kad šaltis nesitrauks, prie duobės krašto išvydo jo galvą. Ant atlošto jos veido nukrito pirmasis molio grumstas, ir dingo paskutinė viltis.

Ji pravirko ir, didelėms sūrioms ašaroms vilgant purviną veidą, siaubingai aiškiai suprato, jog mirs kitam žmogui skirtame kape.

PIRMA DIENA

2016 M. VASARIO 10 D., TREČIADIENIS

1

Lotę Parker prižadino vaiko verksmas. Pramerkusi vieną akį, ji paštersakiavo į elektroninį laikrodį: 5.30 ryto.

— O ne, Luisai, — sudejavo. — Vidurys nakties.

Lotės anūkas, vos vyrėlesnis nei keturių su puse mėnesių amžiaus, turėjo miegoti dar mažiausiai dvi valandas. Nusimetusi apklotą, ji nuėjo į gretimą kambarį. Blausioje naktinės lempos šviesoje, pasikišusi galvą po pagalve, miegojo dvidešimtmetė Lotės duktė Keitė, jai kvėpuojant ritmingai kilnojosi antklodė. Lotė iškelė Luisą iš lovelės, ir jis liovėsi verkęs. Iš spintelės paėmusi sauskelnes ir buteliuką pieno mišinio, paliko dukterį sapnuoti toliau.

Parsinešusi Luisą į savo kambarį, pakeitė jam sauskelnes, paėmusi ant rankų pamaitino. Jautė sau prie krūtinės plakančią vaikelio širdį. Nuraminta kūdikio artumo, Lotė mėgavosi dabarties akimirka. Anūkas būtų patikęs ir Adamui. Nuo minties apie vyrą, mirusį daugiau nei prieš ketverius metus, jai susitraukė širdis. Vėžys. Po Adamo mirties Lotės gyvenime liko neužpildoma tuštuma.

Ji švelniai pabučiavo švelnius tamsius anūko plaukučius. Kūdikis pasimuistė, atstumdamas buteliuką, ir ji susiraukė iš skausmo viršutinėje nugaros dalyje. Negalėjo sau leisti neiti į darbą. Nors kol kas Ragmaline buvo nepakeliamai ramu, žinojo, ramybė ilgai netruks.

Pamaitintas mažasis atsirūgo ir nusišypsojo senelei. Lotė taip pat nusišypsojo.

Šypsenos iš pat ryto pranašavo gerą dieną.

Bent jau taip tikėjosi Lotė.

2

Molė Hanter įsitaisė sėdynėje. Nešiojamojo kompiuterio krepšį padėjo ant staliuko, po galva pasikišo sumaigyta medvilninį šaliką ir

smilkiniu atsirėmė į langą. Ji užsimerkė, atsitverdama nuo brėkstančios aušros. Pro tylią muziką, sklindančią iš ausinių, girdėjo dusliai šiurenant bendrakeleivius. Traukiniui pajudėjus iš Ragsmalino stoties, tuojau paniro į miegą, iš kurio vos prieš pusvalandį buvo pakirdusi. Ritmingai dundant ratams, vėl kažin ką susapnavo ir nejučia nusišypsojo.

— Ko juokiatės?

Prizadinta klausimo, Molė pramerkė akį. Nė nepastebėjo, kada priešais atsisėdo vyriškis. Bet štai jis vėl čia. Antrą rytą iš eilės, užuot pasirinkęs bet kurią laisvą vietą, įsitaisė čionai. Tiesiai priešais ją. Pasiryžusi nekreipti į vyrą dėmesio, Molė vėl užsimerkė. Keleivis kaip keleivis, tik arogantiškai išsišiepęs. Iš pažiūros atrodė kiek vyresnis už dvidešimt penkerių Molę. Užsimerkusi įsivaizdavo vyro veidą ir nė pati nepajuto, kaip išsibudinusi išispoksojo į jį.

Kas jis per vienas, velniai griebtų?

— Kuo jūs vardu? — paklausė jis.

Koks įžūlumas! Šeštos valandos traukinyje buvo laikomasi nerašytos taisyklės nelįsti vieni kitiems į akis. Kėlėsi paryčiui, pusiamiega skubiai prisipylę kelioninius puodelius kavos, visi čia jautėsi nepavydėtinais. Vieninteliai šios keleivių genties atributai — telefonai, ausinės, skreitinukai ir skaityklės. Tad kodėl, po velnių, jis neužsičiaupia ir trukdo jai miegoti? Meinute vagonas prisipildys, ir ji galės apskritai jį ignoruoti. Kol kas, deja, tai buvo neįmanoma.

Vyriškio akys buvo šaltai mėlynos. Plaukai paslėpti po megzta kepuraitė, priglundusia prie galvos. Panagės švarios. Gal net išpuoselėtos? Akimirką Molė pagalvojo, ar tik jis nebus mokytojas? O gal valstybės ar banko tarnautojas? Ji negalėjo matyti, ar po stora dygsniuota striuke jis vilki švarką, ar megztinį, bet prisiminė kitais rytais mačiusi jį su džinsais. Jie buvo mėlyni, su kantu. Dieve, kas šiais laikais lygina kantą? Motina? Bet vyriškis atrodė kiek per senas, kad vis dar gyventų su motina. Tuomet gal žmona? Žiedo nemūvi. Kodėl iš viso apie jį galvoja? Molės pečius krestelėjo nejaukus drebulys ir akimoju sukilo baimė.

Ji užsimerkė, leidosi užplūstama muzikos ir nuraminama trau-

kinio dundesio; vylėsi, kad likusią valandą ir dešimt minučių ištvėrs vėl pasinerdama į miegus.

Tada pajuto, kaip vyriškio pėda paliečia jos batą. Atsimerkusi Molė it nuplikyta patraukė koją.

— Kas per velnias? — kimiai riktelėjo.

Tai buvo pirmieji jos šį rytą ištarti žodžiai.

— Atsiprašau, — pasakė keleivis, akimis šaudydamas mėlynas strėlytes.

Jo pėdos nesujudėjo. Iš balso tono Molė suprato, kad vyras nė trupučio neapgailestauja.

O jis visai nieko, pagalvojo Greisė. Kaip erzino tą moterį, kuri tiesiog norėjo miego! Negalėdama sutramdyti šypsenos, Greisė žvelgė į vyriškį. Šis jos nepastebėjo. Kaip ir kiti. Bet jai buvo vis vien. Tikrai.

Norėdama apsimesti mieganti, Greisė sugniaužė kumščius vaikiskose pirštinėse, giliai į pečius įtraukė galvą. Bet ji niekada nemo-kėjo apsimesti. *Esi kaip atversta knyga*, sakydavo mama. O dabar ji mėnesį turės gyventi pas brolių. Šiaip juodu gana retai susitinka. Ir ačiū Dievui — jis siaubingai skrupulingas.

Norėdama įsitikinti, kad šalia tebeguli krepšys, Greisė dirstelėjo į laisvą sėdynę. Kol būdavo vietų, niekas niekada nesėsdavo šalia Greisės. Aš nesikandžioju, norėdavo pasakyti ji, bet nepasakydavo. Tik nusišypsodavo, parodydama pradantę, ir sulinksėdavo. To pakak-davo, ir žmonės ramiai sėsdavosi greta. Kai kurie keleiviai žvelgia į mane taip, lyg būčiau serijinė žudikė, pagalvojo Greisė. Pati to ne-jausdama, ji nenustygo vietoje iš nerimo, bet mažai tesirūpino, kas ką pagalvos.

Esu, kokia esu, norėjo sušukti.

Vis dėlto liko sėdėti prikandusi liežuvį.

— Kloja ir Šonai! Ar kas rytą turiu šaukti iki užkimimo? Kelia-tės! Tuojau pat!

Nusigręžusi nuo laiptų, Lotė pakraipė galvą. Užuoť gerėję, rei-kalai blogėjo. Kitą savaitę vaikai bent jau gaus mokslo metų vidurio atostogų, ir ji galės ištrūkti į darbą sveikomis balso stygomis.

Atidariusi skalbyklę, išėmė skalbinius. Savo eilės vis dar laukė pusė krepšio nešvarių drabužių, todėl iš naujo pakrovusi vėl įjungė skalbimo mašiną, o drėgnus skalbinius sudėjo džiovyklėn. Vienu metu tvarkytis namuose Lotei padėdavo motina, Rouzė Ficpatrik, ta-čiau dabar jų santykiai buvo įtempti labiau nei kada nors anksčiau, be to, Rouzė sirguliavo.

Gurkšnodama iš puodelio kavą, Lotė juto raminamą jos poveikį. Nurijusi tris tabletes vaistų nuo skausmo, bandė masažuoti sau nuga-rą ten, kur gijo durtinė žaizda. Lotė žinojo: neskaitant fizinių žaizdų, jos psichiką amžinai vagos dvasiniai randai. Žvilgtelėjusi pro langą į šarmotą rytą, pagalvojo, ar nevertėtų pasiimti megztinio. Ji vilkėjo juodus marškinėlius ilgomis rankovėmis su nušiuorusiais rankogaliais ir juodus prigludusius džinsus. Praeitą savaitę išsiavusi iš patikimųjų *ugsy*, avėjo juodus odinius pusbačius be pakulnės.

— Štai, motin, — įžingsniuodama į virtuvę tarė Kloja. — Šian-dien tau gali prireikti.

— Ačiū, — padėkojo Lotė, imdama septyniolikmetės dukters atneštą mėlyną džemperį su gobtuvu.

Pastebėjo, kad Kloja pasitepusi veidą blyškia pudra, akis pasi-dažiusi pilkais šešėliais, blakstienas pasitepusi storu tušo sluoksniu. Šviesius plaukus duktė buvo susisukusi į kuodą ant viršugalvio.

— Juk žinai, kad pasidažiusiai negalima eiti į mokyklą.

— Žinau. Ir nesu pasidažiusi, — atsakė Kloja ir paėmusi dėžutę dribsnių ėmė kimštis juos į burną.

— O lūpas pasiryškinau blizgiu. Klausyk. Juk nenori prisidaryti bėdos.

— Neprisidarysiu. Tai ne makiažas. Tik švelnus blizgis, saugantis odą nuo šalčio, — paaiškino Kloja, nuo lipnių lūpų rankiodama dribsnių trupinius.

Lotė papurtė galvą. Per daug ankstyvas metas ginčytis.

— Tik įspėju, — tarė išskalavusi po čiaupu puodelį, — jei kartais pastebėtų mokytojos.

— Teisingai! — atsiliepė Kloja užriesdama nosį.

Visai kaip tėvas, pagalvojo Lotė.

— Man neramu dėl tavęs.

— Liaukis zirzusi. Man viskas gerai, — patikino duktė ir paėmusi kuprinę patraukė prie durų.

— Jei nori, galiu pavežti.

— Ačiū, pasivaikščiosiu.

Garsiai užsitrenkė lauko durys. Lotė visai nebuvo tikra, kad dukteriai *išties* viskas gerai. Kreipinys „motin“ vis dar režė ausį, erzinno nervus, ir Kloja tai žinojo. Todėl ir vadino ją šitaip. Tik ypatingo švelnumo akimirkomis kreipdavosi į ją „Lote, mamyte“.

— Norėčiau blynų, — tarė Šonas, įžengdamas į virtuvę ir tiesdamas Lotei mokyklinį kaklaraištį.

— Šonai, kiek tau metų?

Užsimetusi kaklaraištį ant kaklo, Lotė ėmė rišti mazgą.

Sūnus pažvelgė pro nuleistas blakstienas.

— Nekantriai laukiu balandžio, kai sueis penkiolika. Gal tada nustosi elgtis su manim kaip su vaiku.

— Galybę kartų esu rodžiusi, kaip jį užsirišti, — grąžindama kaklaraištį priminė Lotė.

— Tėtis taip ir neišmoko. Kiek atsimenu, visada jam užrišdavai. Lotė ilgesingai nusišypsojo.

— Teisybė. Be to, apgailėstauju, bet neturiu kada kepti blynų. Žiūri per daug amerikietišką filmų, — pridūrė ji nužerdama Šonui nuo akių plaukus ir spustelėdama petį. — Iki. Būk geras.

Lotė užsitraukė džemperio užtrauktuką ir, pasiėmusi rankinę ir striukę, nuėjo prie lauko durų.

— Gal galiu tikėtis, kad paveši? — paklausė Šonas.

— Jei paskubėsi.

Ji palaukė, kol sūnus pasiėmė indelį jogurto iš šaldytuvo ir šaukštelį iš stalčiaus.

— Dėl manęs galime eiti.

— Iki, Keite, — pakėlusį galvą į laiptus šūktelėjo Lotė. — Pabučiuok nuo manęs Luisą.

Tada, nelaukdama, kol vyriausioji dukra atsakys, nusekė paskui Šoną pro duris.

Eilinis niekuo neypatingas rytas Parkerių namuose.

4

Traukinys sustojo prie universitetinio miestelio Meinuto. Niekas neišlipo. Nieko neįprasto pirmajame rytiniame traukinyje iš Raggmalino į Dubliną. Taip, koledžo studentai užkimš septintos valandos traukinį. Vis dėlto perone buvo pilna žmonių. Šaltyje garavo kavos puodeliai, sulipę į vagoną keleiviai pėdino vieni prie kitų, ieškodami šilumos ir laisvų vietų.

Molė tikėjosi, kad priešais sėdintis vyras išlips, tačiau jai neišsivietė tokia sėkmė. Kaip ir kitais rytais, jis keliavo į Dubliną.

Ji toliau stebėjo, kaip jisai sėdi nususkęs į langą, sukryžiuavęs ant krūtinės rankas. Nors buvo nukreipęs akis, Molė juto, kad ją stebi. Fui, nusipurtė pasibjaurėjusi. Patrindama delnais žastus, pabandė susišilti. Bet šalta buvo ne tik dėl atvirų durų, traukiančių vidun žvarbų orą. Šaltį skleidė vyras, sėdintis priešais.

Lėtai nusukęs nuo lango veidą, jis nusišypsojo. Plonų lūpų kampučiai užsirietė aukštyn, bet šypsena nepasiekė šaltai mėlynų akių su tamsiais, į smeigtuko galvutę panašiais vyzdžiais.

— Mokėtės Meinuto universitete? — pasidomėjo.

Molei nudiegė širdį. Vyro balsas skambėjo kitaip nei anksčiau. Atrodė, jis ne tik teiraujasi, bet ir kaltina. Ji tik žioptelėjo ir papurtė galvą.

— Kokį koledžą lankėte? — toliau bandė regzti pokalbį jis.

Molė tikrai turėtų liepti jam atstoti. Jos mokslai — ne jo reikalas. Velniai rautų, jis nieko apie ją nežino. Jie nepažįstami. O gal Molė klysta? Suraukusi kaktą, įsižiūrėjo į vyriškį. Gal bent kuo nors atrodo pažįstamas? Ne, nusprendė. Niekuo.

— Prarijote liežuvį?

Jis vėl šypsojosi. Šypsojosi ir kartu nesišypsojo.

Kramtydama lūpą, Molė panoro išlipti iš prakeikto traukinio. Nešdintis kuo toliau. *Būtų neprotinga*, įspėjo vidinis balsas. *Jis tik elgiasi draugiškai. Nori užmegzti pokalbį*. Bet ankstyvajame traukinyje niekas nieko nekalbina.

Norėdama pereiti į kitą vietą, ji apsižvalgė, tačiau vagonas buvo artipilnis, ir jai tektų stovėti. Dirstelėjusi kitapus tako tarp eilių, sutiko akis jaunos moters, sėdinčios prie lango. Šalia jos buvo laisva vieta. Gal persėsti? Ar neatrodys keista žinant, kad vis dar yra laisva sėdynė jos pačios pašonėje? Bet Molė nepažinojo vyriškio, todėl koks skirtumas?

Spausdama prie krūtinės juodą nešiojamojo kompiuterio krepšį, ji pakilo, dar sugavo ant grindų krintantį šaliką. Žingtelėjusi taku, klestelėjo sėdynėn šalia jaunosios moters. Bet net atsidususi su palengvėjimu pajuto, kaip nuo neišsakyto pykčio įkaista oras.

Nieko nematydama, Molė spoksojo priešais save vildamasi, kad mergina nemėgins jos kalbinti. Bet kur tau!

— Aš Greisė, o kuo jūs vardu? — paklausė jaunoji bendrakeleivė ir šypsodamasi parodė pradantę.

Molė sudejavo ir stipriai užmerkė akis. Šiandien tikrai buvo vienas iš tų rytų, kurių vėliau nesisinori prisiminti.

Vyras, sėdintis per dvi eiles, įkniaubė smakrą į šaliką sau ant kaklo. Jis stebėjo, kaip mergina pakyla nuo sėdynės priešais erzinantį plepį ir atsėda prie jaunos moters su švarple. Gerai, kad ją išvedė iš kantrybės, pagalvojo. Tas tipas ją išblaškė. Įbaugino. Jis nusišypsojo į vilnonį šaliką. Ji pati lindo jam į rankas.

Jei toji kita kalė nebūtų pabėgusi, jam nereikėtų šitos. Bet, pasak motinos, jis visada mėgo pats save pergudrauti.

Nuo minties apie motiną jo veidas apsimblausė, jis giliau į kišenės susikišo rankas, nes pradėjo gelti sąnarius. Spaudė šaltis, o šildymas traukinyje čia buvo, čia ne, ir vyras ne juokais pasijuto šąlantį į ožio ragą. Kraipydamas galvą, pabandė motinos vaizdinį galvoje pakeisti mintimis apie merginą, spaudžiančią sau prie krūtinės nešiojamąjį kompiuterį. Jos striukės sagos buvo užsegtos, ir jis pagalvojo, ką gi ji vilki po ja? Ar atvykusi į darbą persirengia? Jis daug žinojo apie bendrakeivę, tik nenutuokė, kuo dirba, nors ir matė išeinančią iš niekuo neypatingo biurų pastato Taunsendo gatvėje.

Traukinys stoji visose smulkiose priemiesčių stotyse, ir daugėjant keleivių vagone tapo gerokai šilčiau. Dabar takas tarp eilių buvo pilnas žmonių, gniaužiančių saujose krepšius ir telefonus, oras prtvinko kojų tvaiko ir kūnų kvapo. Pagaliau žmonių prisirinko tiek, jog merginos nebebuvo matyti. Jis užmerkė akis ir prisišaukęs ją iš atminties įsivaizduojamu pirštu palietė tiesius tamsius jos plaukus, nenustodamas glostyti save palto kišenėje glūdinčia ranka. Nebegalėjo laukti. Šį vakarą juodu vėl susitiks.

Traukinys lingavo, gaudė, greitėjo, o tada, pasiekęs Konolio stotį Dubline, sulėtėjo. Kartu su karštu garu keleiviams iš burnų vagone pasklido lūkesčio nuotaika, visi suskato lipti. Jis turės ištisą dieną, skirtą galvoti apie ją ir jos laukti. Kantrybė atsipirks. Šį vakarą, pusę septintos, mergina bus jo.

5

Detektyvė inspektorė Lotė Parker užkopė policijos nuovados laiptais ir nuėjo koridoriumi. Naujai suremontuotas jos kabinetas buvo bendrosios zonos — paskutinio dėlionės fragmento, kurį trejus metus renovavo ir plėtė — gale. Kabinetas netgi turėjo tinkamai užsidarančias duris. Tačiau niekaip negalėdama prie jo įprasti, Lotė

atsisėdo prie senojo darbo stalo bendrajame kabinete. Užgriozdintoje erdvėje priešais sėdėjo detektyvas seržantas Markas Boidas kartu su detektyvais Lariu Kirbiu ir Marija Linč.

— Jei nenori, atiduok man, — rodydamas į tuščią kabinetą Lotei už nugaros, pamerkė akį Boidas.

— Nė už ką, — atrėmė ji. — Kartais jame gera pabūti vienai; užsidaryti ir niekieno netrukdomai išsirėkti.

— Dažniausiai išsirėki čia. Esame atsparūs tavo protrūkiams, — tarė jis ir tvarkingai sudėjęs popierius užsegė aplanką.

— Ką pasakei, Boidai?

— Tik pagarsinau, ką visi galvoja, — sumurmėjo.

— Kaip matau, esu čia nepageidaujama, — tarė Lotė.

Užsimetusi ant peties gyvenimo mačiusią odinę rankinę, nužygiavo į naująjį kabinetą ir uždarė paskui save duris.

Priėjusi prie stalo, pabaksnojo klaviatūrą, ir kompiuteris atgijo. Atvėrė vakar žiūrėtą puslapį, paskui spustelėjusi pelę išdidino nuotrauką dvidešimt penkerių metų Elizabetos Birn, oficialiai nepaskelbtos dingusia be žinios, kadangi tam buvo per anksti. Bet ši savaitė Ragmaline pasitaikė rami, todėl Lotė įpareigojo Boidą pasidomėti, ar tik nebus ji dingusi be žinios.

Ranka pasirėmusi smakrą, detektyvė tyrinėjo portretinę nuotrauką, įsistebeilijo į spindinčias jaunos moters akis, į stebėtinai žvilgančius kaštoninius plaukus, sužertus už ausies ir gundančiai užkričius ant rudos akies. Instinktyviai pakėlė ranką prie savo pačios susivėlusią garbanų. Plaukus reikėjo pakirpti ir nudažyti. Atlyginimas tik po savaitės, bet Lotė vis tiek negalės sau leisti pakloti kirpėjai daugiau nei aštuoniasdešimties eurų.

— Ar norėsi, kad padaryčiau dar ką nors dėl Elizabetos Birn?

Boidas viena koja stovėjo kabinete, kita — bendrojoje zonoje.

— Aš nesikandžioju, — tramdydama šypseną atšovė Lotė.

— Tikrai? O man pasirodė, kad ką tik galandai dantis.

— Nebūk šiknius, Boidai. Užeik ir sėskis.

Seržantas užvėrė duris ir atsisėdo ant pilku audiniu trauktos kėdės, kurią Lotė buvo pastačiusi strategiškai patogioje vietoje — prie

stalo kampo; iš ten kolega nematė, ką ji daro. Nors, tiesą sakant, nieko per daug ir nedarė.

— Gavai ką nors iš stebėjimo kamerų? — paklausė.

Pasikuitęs aplanke, kurį laikė ant kelių, Boidas permetė akimis kažkokį popieriaus lapą, o tada padėjo priešais Lotę nespalvotą atvaizdą.

— Žinai, kad tyrimas neoficialus, — tarė jis.

— Žinau.

— Dar nepraėjo keturiasdešimt aštuonios valandos.

Lotė linktelėjo.

— Tiesiog pasakyk, ką spėjai sužinoti.

— Ko tokia suirzusi iš pat ryto?

— Boidai! Pasakyk, į ką, velniai rautų, čia žiūriu?

Susikūprinęs jis palinko prie stalo.

— Momentinė geležinkelio stoties lauko stebėjimo kameros ekrano kopija. Joje matyti, kaip pirmadienį, 5.55 ryto, prieš išsėdama į Dublino traukinį, Elizabeta perka savaitinį bilietą. Ji dirba administratore Vokietijos banke, Finansinių paslaugų centre. Pasak kolegų, darbe praleido visą dieną. Kadangi norėjo grįžti į Ragsmaliną 17.10 traukiniu, išėjo be penkių pusę penkių. Paprašiau bičiulio iš policijos skyriaus Sandėlio gatvėje pagalbos. Jis sužvejojo Konolio stoties kamerų įrašus, tačiau kol kas Elizabetos juose nematyti.

— Visi peronai aprūpinti kameromis?

— Daugiausia jų prie DART linijų*. Be to, stebima bendroji salė ir bilietų kasos.

— Velnias.

— Švelniai išsireiškei.

— Stengiuosi mažiau keiktis. Keitė sako, per mane ir mažasis Luisas prisigaudys blevyzgų.

— Ak, dėl Dievo meilės, — nusijuokė Boidas. — Galgi jau ruošiasi grįžti į koledžą?

* Greitosios geležinkelio linijos. (*Čia ir toliau — vert. past.*)

— Įsivaizduoji? — Lotė papurtė galvą. — Ji užsispyrė skristi į Niujorką pas Tomą Rikardą, Luiso senelį.

— Gal ir gerai.

Apmažtydama Boido žodžius, Lotė prisiminė traumą, kurią prieš metus išgyveno jos šeima, kai mirė vienintelis Rikardo sūnus Džeisonas, Keitės draugas. Po kelių mėnesių Keitė, kuriai tuo metu buvo devyniolika, pasijuto nėščia nuo Džeisono. Ji atidėjo mokslus koledže ir dabar visą savo laiką skyrė sūnui.

Lotė turėjo pripažinti, kad Luisas suartino namiškius. Kloja ir Šonas kraustėsi dėl jo iš proto. Vis dėlto Keitė, nors jai ir buvo sunku, užsispyrusiai nepriėmė Lotės siūlomos pagalbos. Gavusi pasą Luisui, panūdo keliauti į Niujorką. Kelionės kainą reikės aptarti ateityje. Šį vakar ar kitą dieną.

— Galbūt kelionė jai išeitų į gera, — pasakė Lotė. — Nors nesu tikra.

— Ar tik nebijai, kad nebenorės grįžti namo? — suraukdamas kaktą paklausė Boidas.

Lotė stebėjo, kaip jis atsilošia kėdėje ir sukryžiuoja rankas ant krūtinės, slypinčios po išlygintais mėlynais marškiniais bei nepriekaištingu tamsiai mėlynu kaklaraiščiu. Žylančius plaukus Boidas, kaip įprasta, buvo nusikirpęs trumpai ir atrodė be galo lieknas — kone liesas. Lotei teko pripažinti, kad keturiasdešimt penkerių metų amžius seržantui pritiko geriau nei jai. Lotė mėgo kapotis su Boidu ir žinojo, kad ji jam patinka, tačiau jos gyvenimas buvo pernelyg sudėtingas, jog pradėtų rimtus santykius.

— Dėl nieko nesu tikra, kai kalbama apie mano vaikus, — pridūrė.

— Gal rytdienos rūpesčius palik rytdienai?

— Žinoma.

Nelaukdama, kada Boidas pradės uždavinėti nepatogius klausimus, ji paėmė vaizdo stebėjimo kameros užfiksuotą nuotrauką.

— Pirmadienio vakarą iš 17.10 traukinio Dublinas–Ragmalinas be pėdsakų dingsta dvidešimt penkerių metų moteris. Ar tikrai žinome, kad ji įsėdo į traukinį?

— Ji kasdien važinėdavo į darbą. Pasikalbėjau su keletu žmonių, vakar vakare vykusių iš tos pačios stoties. Dauguma sakė ją matę, bet paskui suabejojo dėl dienos, o du žmonės galėjo prisiekti, kad Elizabeta buvo traukinyje. Prisiminė, jog važiavo stovėdama, kol už Meinuto gavo vietą atsistėti. Tik nė vienas iš liudytojų negali pasakyti nieko daugiau, kadangi abu išlipo kitoje stotyje, Enfilde.

— Tačiau namo ji negrįžo, — tarė Lotė.

— Būtent.

— Gal irgi išlipo Enfilde?

— Anot Enfildo stoties stebėjimo kameros — ne.

— Tuomet grįžkime į Ragmalino stotį. Turi jos nuotrauką, tą rytą užfiksuotą kameros. Kas dėl vakaro?

— Visos kameros nukreiptos į bilietų kasas arba mašinų aikštelę. Žinome, kad Elizabeta neturi automobilio, vadinasi, pirmadienio rytą turėjo ateiti į stotį pėsčia.

— Galbūt liko traukinyje ir nuvažiavo kur nors kitur.

Boidas papurtė galvą.

— Patikrinau vaizdo įrašus visų stočių iki pat Slaigo, kur yra galutinė maršruto stotis, bet nėra jokių įrodymų, kad būtų buvusi traukinyje, išskyrus parodymus liudytojų, kuriems *atrodo*, kad matė Elizabetą prieš Enfildą.

— Žiniasklaida sukurps antraštę „Mergina, kuri dingo išlipusi iš traukinio“, — tarė Lotė ir išspausdinusi nuotrauką padavė Boidui. — Sakyk, ką matai.

— Jauną moterį. Plaukai siekia pečius. Strazdanota nosis. Tamsiai rudos akys, putlios lūpos. Ar galiu pasakyti, kad ji graži?

— Boidai! Klausiu apie jos asmenybę, — piktai purtydama galvą atsiliepė Lotė.

— Čia tik nuotrauka. Nesu aiškiaregis.

— Pabandyk.

— Atrodo gana protinga, — atsiduso Boidas. — Nei nosyje, nei antakiuose nėra auskarų. Taip pat nėra matomų tatuiruočių, nors tai tik galvos nuotrauka. Akys atrodo blavios ir žvalios. Veikiausiai ne-
vartoja narkotikų.

— Ir aš taip pagalvojau. Kaip dėl naujų įrašų socialinių tinklų paskyrose?

— Nieko nuo sekmadienio vakaro.

— O kuo pasidalijo sekmadienį?

— Feisbuke paskelbė GIF failą, kuriame šlapias kaip iš vandens ištrauktas katinas ir užrašas: „Tik nesakyk, kad rytoj pirmadienis. Tiesiog nesakyk.“

— Manai, pabėgo?

— Ji gyvena su motina, ir ši teigia, kad dukters kambaryje likę visi Elizabetos daiktai.

Pakilusi Lotė paėmė striukę ir rankinę.

— Eime. Apsižvalgykime jos namuose, gal ką nors rasime.

— Dar nepraėjo keturiasdešimt aštuonios valandos.

— Tu ką, papūga? Vis kartoji tą patį.

— Elizabeta suaugusi. Man atrodo, darai skubotas išvadas.

— Oi, dėl Dievo meilės, baik verkšlenti. Geriau jau šitai, negu šaltyje vaikytis kelių gaidelius ar knisti informaciją apie nelegalias kovas.

— Dieve, padėk, — sumurmėjo Boidas.

Lotė atidarė duris, atsikususi pažvelgė į seržantą, ir šis, lėtai pakilęs nuo kėdės, nusekė jai iš paskos. Boidui einant pro šalį, Lotės šnerves pasiekė muilu kvepiančio jo kūno aromatas, ir ji turėjo sulaukyti savo ranką, kad neišsikibtų į jo. Negalėjo statyti į pavojų paliaubų, kurias buvo sudarę.

— Kodėl tokia rūškana mina? — paklausė jis.

— Ne tavo reikalas, — šypsodamasi atsakė Lotė ir girdėdama, kaip už nugaros gurgia vėstantys radiatoriai, nužingsniavo per pagrindinį kabinetą.

Koridoriuje ji susidūrė su komisaru Koriganu.

— Kaip tikėjau pas tave, — tarė jis. — Į mano kabinetą. Dabar pat.

Atvipsusiu žandikauliu Lotė liko stebeilyti į stambų tolstantį viršininko stotą. Pastaruoju metu buvo gera. Ar tikrai?

— Ko ši kartą prisidirbai? — grįždamas į kabinetą paklausė Boidas.

— Nieko. Tikiuosi.

Ji sukryžiuo pirštus ir nusekė koridoriumi paskui Koriganą.

— Sėskis, Parker. Juk žinai, kaip mane nervina, kada mindžiuoju nuo kojos ant kojos.

— Aš ne...

Lotė prikando liežuvį ir persimetusi per ranką striukę atsisėdo.

Komisaras Koriganas prisitraukė prie stalo kėdę. Patogiai ant kelių pasidėjęs pilvą, pabarbeno rašikliu į medinį stalą ir pakėlė žvilgsnį į Lotę. Pamačiusi, kad jo akis eina prastyn, detektyvė vos neaiktelėjo. Praeitą vasarą jis nešiojo akies raištį, o prieš Kalėdas paskelbė, kad būklė pagerėjo. Niekas neklausė, kuo tas pagerėjimas pasireiškia, bet dabar Lotei pasirodė, kad akis atrodo gerokai labiau.

— Gal jau gana spoksoji? — tarė jis įnirtingai pasitrindamas akis; ši pavandenijo ir dar labiau paraudo.

— Atsiprašau, sere.

— Na, jei atvirai, pasikviečiau tave ir dėl savo akies, — tarė Koriganas. — Apsilankiau pas kitą specialistą, — pridūrė po valandėlės. — Jam ji nepatiko. Nusiuontė skenuoti. Rado sušiktą auglį, įsitaisiusį ant regos nervo. Ir...

Viršininko balsas užlūžo, ir jis pakilo nuo stalo. Priėjo prie lango. Šūdas, bloga žinia, pagalvojo Lotė. Be to, nujautė, kad blogiausia dar priešaky.

— Turėsiu kuriam laikui nusišalinti nuo pareigų.

— Apgailestauju.

— Gal jau gana atsiprašymų ir apgailestavimų? Tu čia niekuo dėta. Vis dėlto yra keli dalykai šioje nuovadoje, dėl kurių nesi kalta, ir mano sveikata — vienas iš jų.

Koriganas atsisuko, ir Lotė pamatė, kaip erzina komisarą būtinybė palikti darbą.

— Susisiekiu su valdžia, jie atsiųs laikinai mane pakeisiantį žmogų. Nereikės darbo pokalbio ir kitų sukrūštų formalumų.

— Tikrai? Maniau, privalu organizuoti darbo pokalbius su pavaduojančiais asmenimis, net jei dirbs trumpai.

— Nė velnio nežinau, kiek laiko negalėsiu dirbti. Dabar man labiausiai rūpi, kaip atsikratyti sušikto auglio savo galvoje.

— Suprantu. Atsiprašau, sere.

— Jėzau, ar baigsi?

— Atsi...

Lotė nutilo, kol neatsiprašė trečiąsyk. Jei neketinama organizuoti darbo pokalbių, argi ne ji turėtų tapti laikinąja komisare?

— Ir kol nespėjai nieko daugiau pasakyti, išpėju, kad mane pavaduosi ne tu. Atrodo, nors ir kiek stengčiausi dirbti vietos lygiu, žinios apie tavo reputaciją ir gandai, kad sugebi viską sujaukti, pasiekė aukštesniuosius asmenis. O kaip pati jautiesi grįžusi į darbą? — paklausė atsidusęs. — Tikiuosi, tau geriau.

Komisaras kalbėjo ne tik apie fizinę Lotės sveikatą. Sužeidimas, kurį patyrė patekusi į nagus žudikui, padėjo atskleisti pribloškiamą tiesą apie inspektorės šeimos istoriją, su kuria ji vis dar nebuvo susigyvenusi.

— Man viskas gerai, sere. Tą mėnesį namuose vos neišprotėjau, bet dabar jaučiuosi puikiai.

— Gerai.

— Kas jus pavaduos, sere? Kas nors iš pažįstamų?

— Detektyvas inspektorius Deividas Makmahonas.

Lotė kaip įgelta pašoko nuo kėdės, numesdama ant grindų ir striukę, ir rankinę.

— Turbūt juokaujate. Makmahonas! Šventoji Dievo Motina, negaliu patikėti! — Ji vos susitvardė nesutrepšėjusi kaip užsiožiavęs vaikas. — Jei jis pasirodys nuovadoje, išeisiu iš darbo.

— Darysi, ką lieps, ir tylėsi. Valdykis, po perkūnais. Girdi, ką sakau?

— Sere, negalite šito leisti. Mane užjuoks. Absurdas kviestis autsailerį iš Dublino, kai esu čia ir galiu jus pavaduoti. To visai nereikia. Tai... Tai...